

Ročník XIII.

Pätnásta nedeľa cezročná – (C) 14. júla 2013

týždeň 29.

Svätý Otec František

Mária je mamou, ktorá sa stará predovšetkým o zdravie svojich

Dnes tu stojíme pred Pannou Máriou. Modlili sme sa, aby nás svojim materinským vedením priviedla k stále väčšej jednote s jej synom Ježišom. Priniesli sme jej naše radosti, utrpenia, naše nádeje a naše ťažkosti. Nazvali sme ju nádherným titulom „Salus Populi Romani“, a prosili sme pre nás všetkých, pre Rím a celý svet, aby nám darovala zdravie. Áno, aby nám Mária darovala zdravie, ona je naše zdravie. Ježiš Kristus nám svojim utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním priniesol spásu, daruje nám milosť a radosť, že sme Božími deťmi, že ho môžeme v pravde volať Otcom. Mária je matkou, je matkou, ktorá sa stará predovšetkým o zdravie svojich detí, dokáže sa vždy o nich starať s veľkou láskou a nežnosťou. Čo to znamená? Myslím predovšetkým na tri aspekty: pomáha nám rásť, čeliť životu a stávať sa slobodnými.

1. Mama pomáha svojim deťom rásť a chce, aby dobre dospievali. Preto ich učí, aby neupadli do lenivosti – ktorá vychádza aj z blahobytu a nesústredili sa na pohodlný život, ktorý sa uspokojí iba s vlastnením vecí. Mama sa stará o deti, aby stále viac dozrievali, boli silnejšie, boli schopné prevziať zodpovednosť, žiť svoj život a smerovať k veľkým ideálom. Evanjelium sv. Lukáša hovorí, že v nazaretskej rodine Ježiš „rástol a mocnel, plný múdrosti, a Božia milosť bola na ňom“ (Lk 2,40). Panna Mária robí to isté s nami. Pomáha nám rásť v ľudskosti, vo viere, aby sme boli silní a nepodľahli pokušeniu byť ľuďmi a kresťanmi iba navonok, ale žiť zodpovedne a ísť stále vyššie.

2. Mama neustále myslí na zdravie svojich detí. Učí ich, ako si majú poradiť s ťažkosťami života. Nevychovávame ani sa nestaráme o zdravie takým spôsobom, že odstránime všetky problémy, akoby život mal byť priamou cestou bez prekážok. Mama pomáha svojim deťom, aby hľadeli na problémy života reálne a nenechali sa nimi ovládnuť, ale čelili im s odvahou. Pomáha im, aby neboli slabí a dokázali ich prekonať a to so zdravou rovnováhou, ako to len mama „cíti“ medzi istotou a rizikovými oblasťami. Toto mama dokáže! Nevedie dieťa iba po bezpečnej ceste, pretože tak dieťa nemôže rásť. Nenecháva ho však iba na ceste rizika, pretože je to nebezpečné. Mama vie veci vyvažovať. Život bez výziev neexistuje a chlapec alebo dievča, ktorí sa im nedokážu postaviť z očí-vočí, sú bez chrbtovej kosti! Spomeňme si na podobnosť o milosrdnom Samaritánovi: Ježiš neukazuje na príklad kňaza a levitu, ktorí odmietli pomôcť tomu, ktorého prepadli zbojníci, ale ukazuje na príklad Samaritána, ktorý vidí v akej situácii sa ten človek nachádza a konkrétnym spôsobom koná.

Mária prežila veľa ťažkých situácií: od Ježišovho narodenia, keď „pre nich nebolo miesta v hostinci“ (Lk 2,7), až po Kalváriu (porov. Jn 19,25). Je ako dobrá mama, ktorá je blízko nás, aby sme nestratili odvahu pred nepríjemnosťami života, pred našou slabosťou, pred našimi hriechmi. Dáva nám silu, ukazuje nám cestu k jej Synovi. Ježiš na kríži hovorí Márii, ukazujúc na Jána: „Žena, hľa tvoj syn!“ a Jánovi hovorí: „Hľa, tvoja matka!“ (porov. Jn 19,26-27). Tento učeník zastupuje nás všetkých. Pán nás zveruje do rúk svojej matky, ktoré sú plné lásky a nežnosti, aby sme pocítili jej podporu pri konfrontácii a víťazstve nad ťažkosťami na našej ľudskej a kresťanskej ceste; nebáť sa ťažkostí a konfrontovať ich s pomocou mamy.

3. Posledný aspekt. Dobrá mama svoje deti pri dospievaní nielen sprevádza, neodbúravajúc problémy a životné ťažkosti, ale dobrá mama pomáha aj v tom, aby sme urobili konečné rozhodnutia v slobode. Toto nie je ľahké, ale mama to vie urobiť. Čo však znamená sloboda? Neznámená robiť to, čo chceme, nechať sa ovládať vášňami, skúšať všetko možné bez rozlišovania a nasledovať súčasný trend. Sloboda neznamená, ako sa hovorí, vyhodit' všetko, čo sa nám nepáči, z okna. Nie, toto nie je sloboda! Sloboda nám bola darovaná, aby sme dokázali robiť dobré životné rozhodnutia! Mária, ako dobrá mama, nás učí, aby sme boli ako ona, schopní urobiť konečné rozhodnutia v čase, v ktorom vládne filozofia provizórnosti. Je ťažké urobiť definitívne rozhodnutia. Ona nám pomáha urobiť tieto konečné rozhodnutia v plnej slobode, s akou ona odpovedala „áno“ na Boží plán s jej životom (porov. Lk 1,38).

Drahí bratia a sestry, aké ťažké je v dnešnom svete urobiť konečné rozhodnutia! Vábi nás dočasnosť. Sme obeťami tendencie, ktorá nás vedie k provizórnosti.... akoby sme túžili po tom, aby sme ostali nedospelými po celý život! Nebojme sa stálych záväzkov, záväzkov, ktoré sa zahŕňajú a ovplyvňujú celý život! Takto sa náš život stane plodným! Toto je sloboda: Mať odvahu urobiť veľkodušne takéto rozhodnutia.

Celý Máriin život je hymnom na život, hymnus lásky k životu. Porodila Ježiša v tele a sprevádzala Cirkev na Kalváriu a vo Večeradle. Salus Populi Romani je mamou, ktorá nám pomáha rásť v zdraví, v konfrontovaní a prekonávaní problémov, v stávaní sa slobodnými pri životných rozhodnutiach. Je mamou, ktorá nás učí byť plodnými, otvorenými voči životu a vždy naplnenými dobrom, radosťou, nádejou, byť schopnými darovať život iným, život fyzický aj duchovný. Dnes ťa prosíme Panna Mária, Salus Populi Romani, za obyvateľov Ríma a za všetkých nás: daruj nám zdravie, aké nám môžeš len ty darovať aby sme boli znamením a nástrojom života.

Preblahoslavená Panna Mária
Karmelská (Škapuliarska)

*Kvôli Tebe nás vraždia
deň čo deň
a cenu oviec jatočných
nám dávajú.
Prebuď sa, Hospodine,
prečo spíš?
Prebuď sa už
a nezavrhuješ naveky!*

*Prečo si, Pane,
skrývaš svoju tvár
pred našou biedou,
naším utrpením?
Ved' do prachu
sa ohla naša duša
a naše telo v zemi všliapané.
Povstaň nám na pomoc,
pre svoju lásku
vyslobod' nás, Bože!*

*Prekypuje mi srdce
krásnym slovom.
Ja o kráľovi
pieseň zaspievam.
Môj jazyk
ako drienko pisárovo
ľahučko bude poskakovať.*

*Zo synov ľudských
ty si najkrajší.
Po tvojich ústach
rozlieva sa pôvab,
preto ťa požehnal Boh
naveky.
Ó udatný,
na bedrá meč si pripáš,
svoj majestáť
a svoju dôstojnosť.
A takto prepásaný
ťahni do boja
za vernosť zradenú
a pokorenú pravdu,
nech tvoja pravica
nás slávne skutky naučí.*

Bud' me samaritáni

V umení sa často stáva, že autor nejakého diela sa podpíše pseudonymom. Ide o krycie meno alebo iné meno, ako je meno občianske. V dnešnom evanjeliu si aj Ježiš dáva pseudonym.

Tým pseudonymom je meno Samaritán. Veď on sám urobil pre svet to, čo vyrozprával v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi. Svätý Pavol nazýva Ježiša v druhom čítaní Prvorodeným, v ktorom „všetko je stvorené skrze neho a pre neho“. Keďže však do sveta vstúpil hriech, ktorý zničil pozemský a vesmírny pokoj, Prvorodený vylieva krv na kríži, aby vrátil pokoj všetkým, „čo sú na zemi a čo sú na nebi“. Stal sa Samaritánom, ktorý sa obetoval nezištne a z lásky.

Keď Ježiš prikazuje znalcovi Zákona, aby robil podobne ako Samaritán, tak ho vlastne vyzýva, aby ho nasledoval. To nasledovanie nemá spočívať len na nejakých humanistických postojoch. Napríklad robiť niečo prostredne medzi nezaujímavých dvoch a záujmom tretieho. Keby sme to chceli vysvetliť v dnešnom duchu, zavolali by sme rýchlu zdravotnú pomoc a odišli s pokojným svedomím, že sme urobili, čo bolo v našich silách. To je humanizmus.

Kresťanstvo je viac. Počuli sme to aj dnes: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom,“ ale nielen Boha, ale aj blížneho. V Ježišovom postoji a poslanstve ide predovšetkým o srdce. Srdce bolo prítomné aj v konaní Samaritána.

Mnohí mocní sveta, vedci a lekári snívajú hrozný sen, že sa raz podarí zbaviť svet utrpenia. Hrozný preto, lebo sa tým vytvorí svet bez lásky. Tam, kde sa o všetko postará technika, nebude potrebná láska, súcitiť a milosrdenstvo. Tam budú potrebné len peniaze a rozhodnutia. Dnes už je zrejmé, že veľká časť ľudskej populácie sa bojí utrpenia, lebo nevie, ako vysvetliť jeho zmysel. Dnešní štyridsiatnici a päťdesiatnici už nemajú veľký problém povedať, že ak majú niekomu ostať na krku na starobu, nech radšej zomrú, alebo nech ich zabijú. Nehovoria tak preto, že by chceli zomrieť, skôr z obavy, že nebude mať nikto čas ani chuť ich milovať a obetovať sa pre nich.

Proti týmto novodobým totalitám sa musia postaviť kresťania – samaritáni. Musia svetu jasne povedať, že síce podporujú všetko úsilie o skvalitňovanie života, ale snívajú a budovať svet bez utrpenia je snívaním a budovaním sveta bez lásky, milosrdenstva a solidarity. Toto by už nebol svet ľudí, ale ľudských príšer. Kresťania – samaritáni musia svetu ukázať, že láska existuje, že Ježišov kríž prináša oslobodenie aj dnešnému a budúcemu človekovi, že život má zmysel od narodenia až po prirodzenú smrť.

Marian Šuráb

Myšlienky

- O Bohu zmyšľajte s vierou, o blížnom s láskou, o sebe s hlbokou pokorou. O Bohu rozprávajte s úctou, o blížnom, ako by ste chceli, aby sa hovorilo o vás, o sebe hovorte pokorne alebo mlčte. (don Bosco)

- Vaša pokora nech je šlachetná a veľkodušná. Nech nerobí nič pre chválu, ale nech zo strachu pred chválou dobro ani nezanedbáva. (sv. F. Salesky)

Želám ti múdrosť

Múdrosť zahŕňa mnoho vlastností. Múdry je spravidla aj pokojný. Nikto neprichádza na svet s pokojným, odovzdaným srdcom. Odovzdanosť potrebuje čas, potrebuje životnú skúsenosť, potrebuje rozhľad. Pokoj duše je zriedka len talent či nadanie. Je za ním poriadny kus práce s cieľom stať sa pokojným. Múdrosť je v širšom zmysle slova rozvaha a skúsenosť. Múdry radí:

„Neodmietaj to, čo niekto pre teba spravil. Postaraj sa, aby si to, čo musíš urobiť ty, aj urobil.“

Idris Shah

„Múdry nehľadá pocty, nepoukazuje na seba, zostáva radšej v úzadí, napriek všetkej múdrosti je skromný. Múdry vie, že pokora je dôstojnosť pred Bohom, človeku taká zvláštna.“

Gertrud von le Fort

Želám ti múdrosť, ktorá ťa ponesie a posilní ťa práve vtedy, keď ťa ťažoba tlačí nadol. Želám tí ľudí, ktorí ťa naučia múdrosti, добрote, láske, skromnosti a vďačnosti.

Ludwig Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia - (C)

15.VII. pondelok

18.00 Za ě Gizelu

16.VII. utorok

18.00 Za Božie požehnanie pre rodinu Gitky

17.VII. streda

18.00 na úmysel

18.VII. štvrtok

18.00 Za ě Gabriela

19.VII. piatok

18.00 Za ě Karola Ochabu, manž. Máriu, syna Drahoša a starých rodičov

20.VII. sobota

08.00 na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 52-75

21.VII. 16. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za ě Silvestra Stojkoviča, manž. Štefániu a deti

Lektori: Radakovičová J., Pešková Ľ.

10.00 Za farníkov

Lektori: Blahová M., Krchnák D.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

15.VII. pondelok sv. Bonaventúra, biskup a učiteľ Cirkvi
16.VII. utorok Preblahoslavená Panna Mária Karmelská
17.VII. streda sv. Andrej Svorad a Benedikt, pustovník
18.VII. štvrtok sv. Fridrich, biskup
19.VII. piatok sv. Zlatica (Aurea), panna a mučenica
20.VII. sobota sv. Apolinár, biskup a mučeník

Svätý Gregor Nyssenský

Svetlo, ktoré nás pozdvihuje

Eustatia, Ambrosia a Basilissa boli tri ženy, ktoré zasvätili svoj život Bohu. Svätý Gregor im napísal, aby im poradil a povzbudil ich na ceste modlitby. V jednom krátkom úryvku zhŕňa zmenu, ktorú Boh spôsobil, keď sa stal človekom. Osvecuje nám srdcia. Robí nás božskými. Toto je význam slova spása.

„Keď slnko ponorí svoj lúč do šera, nezatiení sa jas lúča. Namiesto toho lúč mení tmu na svetlo. A podobne pravé Svetlo, ktoré žiari v našej temnote, nemohlo byť zatienené, ale skôr osvetlilo temnotu.

Naša ľudská prirodzenosť bola v temnote. Ako hovorí Písmo: „Nemajú múdrosti ani rozumu, tápu v temnotách“ (Z 82, 5). Potom Svetlo vystrelilo lúč svojej božskej prirodzenosti skrze celú ľudskú prirodzenosť, skrze dušu i telo, a tak ju preniklo svojím svetlom. Boh ju pozdvihol a premenil na to, čím je on sám. Táto božská prirodzenosť nemohla podľahnúť skaze, hoci obývala smrteľné telo, takže nielenže sa nezmenila, ale aj uzdravila všetko, čo bolo v našej duši nestále.

Myšlienky k modlitbe

Pravé svetlo, ktoré žiari v našej temnote, nebolo zatienené. Osvetlilo temnotu.

Svetlo vystrelilo lúč svojej božskej prirodzenosti skrze naše telo i dušu, takže svojím svetlom preniklo celú ľudskú prirodzenosť.

Keď sa Boh stal človekom, božská prirodzenosť sa nezmenila, ale uzdravila všetko, čo bolo v našej duši nestále.

Zapamätajte si

Ježiš prenikol celou ľudskou prirodzenosťou, pozdvihol ju a premenil na to, čím je on sám.

Námety na konanie

Položte si otázku: Širim Kristovo božské svetlo na miestach, kde žijem a pracujem? Som hlasom nádeje alebo hlasom tmy?

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet. Zasa opúšťam svet a idem k Otcovi

(Jn 16, 23b - 28)

Štyri nádherné vety, v ktorých je ukrytý zmysel i podstata Kristovho bytia a jeho činnosti. Prichádza do sveta, aby ho zachránil a posvätil. Boží Syn priniesol veľký obrat sveta k Bohu, keď sa vracia smrťou a zmŕtvychvstaním k svojmu Otcovi. Je to najvyššia životná múdrosť, vedieť o tomto vykúpení a vlastnom zmysle svojho života.

Toto sú podstatné slová útechy v celej reči na rozlúčku s učeníkmi. Kristus zjavuje, že víťazí len poslušnosťou svojej vôle k Otcovi. Tým je premožená temnota každej neistoty o zmysle života, utrpenia a smrti. V tom je absolútna útecha pre všetkých. Preto aj uistenie pre učeníkov, že ak budú vedieť prosieť, nakoniec bude radosť úplná. Život je síce bolestný, ale on je pravý život.

Človek potrebuje len jedno, v ktorom bude obsiahnuté všetko. Kristov učeník sa však najprv cez svoje povrchné prania a túžby musí naučiť spoznať, čo skutočne potrebuje a o čo má prosieť. Človek sa má naučiť prosieť o jeden jediný dar. Človek potrebuje Boha.

Hoci sa zdá, že Boh neodpovedá na naše prosby, každá prosba, každá modlitba spôsobuje akési dobro, ktoré my nemusíme vidieť.

Človek má v živote dospieť k jedinej prosbe. Naučiť sa prosieť o prítomnosť Boha v sebe.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Rovnica

Človek je tvor súťaživý. Ak nesúťaží a neláme rekordy sám, dáva za seba súťažiť kdečo. V jednom nemeckom meste usporiadali pred nejakým časom súťaž o najlepšie plagát roka. Zvíťazil plagát s nápisom: „Du + Gott = Mehrheit“ (Ty + Boh = Väčšina).

Rovnica, ktorá platí, hoci sa do nej dosadzuje len jedna známa veličina - človek.

Inými slovami...

*Ak máme vypočítať rovnicu
kresťanský život = X + Y,
musíme dosadiť za X vieru srdca,
za Y poznanie rozumu.
Podmienkou platnosti zostáva slobodné
rozhodnutie.*

Max Kašparů „Inými slovami“

Príbeh na uzdravenie duše

NEBO A PEKLO

Kedysi sa spýtal žiak proroka:

„Majster, aký je rozdiel medzi nebom a peklom?“ Majster odpovedal:

„Veľmi malý, a predsa má vážne dôsledky. Videl som horu uvarenej ryže pripravenej na jedenie. Okolo nej postávalo množstvo ľudí, ktorí umierali od hladu. Nemohli sa k hore priblížiť, ale v rukách držali paličky dlhé dva až tri metre. Dokázali nimi zrnká ryže uchopiť, no nepodarilo sa im ich dopraviť do úst, pretože boli príliš dlhé. A tak hladujúci a umierajúci trpeli spoločne, a napriek tomu každý sám večným hladom, aj keď ich od nevyčerpatelnej hojnosti delil len jeden krok.

To bolo peklo.

Potom som uvidel inú horu uvarenej a ochutenej ryže. Okolo nej postávalo veľa hladujúcich, ale šťastných ľudí. Nemohli sa k hore priblížiť a v rukách držali paličky dlhé dva až tri metre. Dokázali síce nimi zrnká ryže uchopiť, no nepodarilo sa im ich dopraviť do úst, pretože boli príliš dlhé. Paličky nepoužívali na nasýtenie seba samých, ale navzájom sa krmili. A tak nenásytý hlad tíšili vo vzájomnej blízkosti a bratskom spoločenstve a plnými dúškami vychutnávali spoločné vlastníctvo a prítomnosť druhých. A to bolo nebo.“

- Či sa medzi druhými cítime dobre alebo zle, závisí najmä od nášho postoja k vytváraniu dobra.

- V živote sú oblasti, ktoré by sme mohli z pekla premeniť na nebo, keby...

- Aké motívy nás vedú k tomu, že si navzájom nepomáhame, aj keď je zrejme, že to potrebujeme?

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Pokorne pred Bohom

Nemám hriechy! - tvrdil vlastne farizej v chráme. Ani Kain si nepriznal vinu. Dnes by mnohí najradšej vyhodili zo slovníka samotné slovo hriech. A ak predsa pociťujú výčitky a vinu? Snujú si teórie, aby presvedčili sami seba a iných, že hriech takmer nemožno spáchať. Považujú ho za predsudok, dištancujú sa od tradícií, kritizujú náuku Cirkvi. A ak to nepomáha, najzúfalejší siahajú po rôznych drogách. Prítom si opakujú: Nie sme vinní... Niet hriechu a niet viny - počuť všade. Ľudia vidia zlo v priateľovi, v žene, v manželovi, v rodičoch, v deťoch. Nikdy nie v sebe. Keď je ich vlastná vina jasná, ponosujú sa na nervy, len aby si ju nemuseli priznať.

Takto sa správame mnohí. Napätie v nás rastie. Hriechy bez pokánia vedú k novým a ešte vážnejším hriechom. Pýcha je slepá. Potom si ne jeden povie: Už som príliš ďaleko. Nepriznaná vina sa pomstí, človek sa stáva neraz nepriateľom, fanatikom, popiera morálku. Kto odpadne vlastnou vinou od Boha, stáva sa často nepriateľom všetkých. Ktosi napísal: „Neverní manželia bijú svoje verné ženy, neverné ženy obviňujú svojich verných manželov.“ Alebo ako povedal Nietzsche: rozmnožiť zlo natoľko, aby sa zotrel rozdiel medzi dobrom a zlom. Ide to tak ďaleko, že zločinci sa vyhlasujú za dobrodincov a záchrancov národov.

Farizej v chráme sa považoval za dobrodinca. Bol vo svojich vlastných očiach príliš dôležitý. Utvoril si svoju vlastnú morálku. Bol prísny, no nemiloval. Priveľa sa zaoberal sám sebou, vyratúval si dobré skutky, porovnával sa stále s druhými. No nežil s ľuďmi ani pre ľudí. Ako sa môže úprimne modliť ten, kto sa považuje za stred sveta a nevidí, že je pred Bohom a pred ľuďmi obmedzený a smiešny? Ako je to v rozprávke: Vtáčik ležal na chrbte, nôžky dohora. „Čo robíš?“ „Držím nôžkami nebo, aby sa

nezrútilo!“ Naraz spadol zo stromu list, vtáčik sa naľakal a vyletel. Nebo zostalo na svojom mieste...

Ľudia, ktorí boli naozaj duchovní, nehovorili o svojich zásluhách. Boli pokorní pred Bohom i pred ľuďmi. Vedeli, že všetko, čo majú, pochádza od Boha. Aká pokorná je modlitba sv. Tomáša Morusa:

Pane, daj mi zdravé telo a zdravý myseľ! Daj mi svätú dušu, ktorá vie, čo je dobré a čisté, aby sa nedala strhnúť zlom. Daj mi ducha, ktorý nevie, čo je nuda, ktorý nešomre, nevzdychá a neponosuje sa. Daj mi srdce, ktoré sa príliš nehrabe len samo v sebe. Daj, aby som nebol vo vlastných očiach príliš dôležitý. A daj mi štipku humoru, aby som šíril okolo seba radosť a šťastie.

Podťe do vinice

Svätý Matúš zaznamenal podobenstvo, v ktorom hospodár vyšiel skoro ráno najať robotníkov (20,1-16). Hovorí sa v ňom o pracovnej povinnosti, o pracovnom čase a mzde. Ježiš tu nehovorí ako ekonóm, ale ako predstaviteľ Božieho kráľovstva. Ani sila svalov, ani peňažitá mzda nie sú v Božom kráľovstve prvoradá. A predsa i tu ide o prácu a námahu.

Je trojaká práca. Človek môže pracovať ako zviera. Môže pracovať ako rozumná bytosť a môže pracovať ako Boh. Ak je človek nútený používať iba telesnú silu a nedovolí **mu ani** trocha myslieť - to je práca zvierata. Ak pri práci využíva duševné sily a schopnosti - pracuje ako rozumná bytosť. Ak vychádza pri práci z nadprirodzených pohánok - **pracuje božsky**.

Práca v Božom kráľovstve musí byť nadprirodzená. Veriaci človek je od chvíle krstu účastný na božskej prirodzenosti (2 Pt 1, 4). Aký kto je, tak pracuje. Kto je len človekom, pracuje ľudsky. Kto je posväteným človekom, pracuje božsky. Práca tých, ktorí sú podľa apoštola Petra „účastní na božskej prirodzenosti“ skrze Ježiša Krista a Ducha Svätého, je tajomným spôsobom zlúčením činnosti božskej i ľudskej. V nadprirodzenej činnosti prvým činiteľom je Boh, a on nezaháľa.

Je nevýslovne dokonalejší život, večne činný a pôsobiaci. „Boh pôsobí všetko vo všetkých“ (1 Kor 12, 6).

Veriaci človek má byť vo všetkom Božím spolupracovníkom. Platí to v práci telesnej, duševnej i duchovnej. Duchovná činnosť - to je už takmer celkom činnosť Ducha Svätého v nás. Každá naša práca má hodnotu večnosti, ak ju vykonávame v spolupráci s činnosťou Ducha v nás.

Existuje aj heréza výlučne činného života. Ujíma sa aj uprostred Cirkvi. Niektorí by chceli ustavične pracovať a budovať. Menší dôraz kladú na modlitbu a vnútorný život. Lenže evanjelium a kresťanstvo nie je len propaganda a organizácia. Kresťanstvo je život v Bohu. Bez vnútorného života azda mnoho robíme, rýchlo bežíme, ale mimo cesty. Boh hľadá pracovníkov, ktorí sú s ním vnútorne spojení. V takomto chápaní je každá práca v živote veriaceho človeka veľká, lebo je posvätená milosťou.

Svätí si vedeli ceniť spojenie s milosťou. Vedeli si ceniť modlitbu. V životopise sv. Františka čítame: „Odložil zamatový plášť a začal ukladať kocky kameňa, ktoré sa povaľovali na dvore. I ja som sa činil popri ňom, prenášajúc v kabáte sutiny na hromadu. František spieval pri práci piesne o láske, ktoré poznal už od detstva. Tieto piesne zložili bez prípravy trubadúri. V ten deň, keď ich spieval František, iste myslel na svätú Pannu. Bola už tma, keď sme sa vrátili domov. Celou cestou sme hovorili o kameňoch, o vápne a o kelnách. Bolo to, akoby sme hovorili o Bohu a o vyslobodení sveta. V ten večer som prvý raz pochopil, že všetko so všetkým súvisí a že i za najbiednejšou každodennou lopotou sa snuje osud človeka. Aj František bol hlboko dojatý. Cítil, že nieť veľkej alebo malej úlohy a že položiť kameň na zrúcaný múr znamená pozdvihnúť svet, ktorému hrozí pád, pozdvihnúť každú dušu, ktorá sa potáca.“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku